

СВІДОЦТВО НА МОРІ

Перш ніж ми схилимо наші голови для молитви, я хотів би прочитати дещо з Божого Слова. Мені завжди подобається читати Його Слово; бо мої слова схилять, вони — людина, але Його Слово не може схибити. І ви, хто слідкуєте за текстом, і так далі, давайте-но прочитаємо з Матвія, з 14-го розділу, на сьогоднішній вечір, починаючи з 22-го вірша.

І зараз же велить Ісус Своїм учням сідати до човна та плисти на той бік раніше Його, а Він тим часом відпустить народ.

Відпустивши ж народ, Він на гору пішов помолитися насамоті; і як...вечір настав, був там Сам.

А човен вже був на середині моря, і кидали його хвилі, бо вітер зірвався супротивний.

А о четвертій сторожі нічний Ісус підійшов до них, йдучи по морю.

Як побачили ж учні, що йде Він по морю, то настрашилися та й казали: Це привид; і закричали вони від страху.

А Ісус зараз же озвався до них та сказав: Заспокойтеся; це Я; не лякайтеся.

2 Схилимо наші голови тепер для молитви. Поки наші голови та серця схилені перед Богом, чи є сьогодні ввечері у когось з присутніх якась потреба, яку ви б хотіли виявити перед Богом, піднявши вашу руку, та щоб вас згадали у молитві? Господь схилить Свій погляд до вас, буде милостивий до нас.

3 Наш Небесний Отче, ми нині входимо у Твою Присутність за посередництвом та в Ім'я Господа Ісуса. Знаючи, з благословенною певністю, що Він обіцяв нам, якщо ми “попрохаємо чого-небудь” в Його Ім'я, що Ти даруєш це нам. Ми дуже вдячні за це. Словами неможливо виразити, як ми відчуваємося стосовно цього, з певністю, яку ми маємо, що Ти в цю хвилину слухаєш нас.

4 Ти бачив ті руки, Господи. Тобі відомо, в чому в них була потреба. Ти є всезнаючий, всемогутній, безкінечний Бог, і ми знаємо, що Тобі відомі серця людей. Тобі відомі наші думки. Ще до того, як нас було створено, Ти знав кожну думку, що буде в нас, бо Ти є безкінечний.

5 І ми молимо, Господи, в цю годину, коли наші бажання простираються до Тебе, споглянь з Небес, Господи, та прийми наші прохання Собі до серця, Господи, та дай нам відповідь за Твоїми багатствами у Славі. Дай нам бажання нашого серця, бо віримо, що така є Твоя Божественна воля. І ми знаємо, що таке є Твоє уподобання — чинити Твою волю.

⁶ Дай нам цього вечора могутнє вилиття Твоїєї Присутності, ще раз, Господи. Уздоров хворих. Спаси загинулих, воскреси тих, хто мертві у гріхах та переступах, та приведи їх цього вечора до нового Життя. Нехай ми побачимо Ісуса. Ми прохаємо це в Його Ім'я. Амінь.

⁷ Можете сідати. Нам дуже шкода, що ми неспроможні забезпечити людей місцями. Але, починаючи з першого вечора, кажуть, що довелося відмовити величезній кількості людей, тож нам дуже шкода за це. І Брат Грант також ще не повністю закінчив будівництво іше одного приміщення, щоб... Я думаю, якраз з лівого боку він збирається зсунути цю перетинку. Цей дорогий любий брат спитав мене сьогодні, чи не зможу я зробити так, щоб це було щорічним — приїжджати до Далласу, до нього в церкву. Отаке-от чудове запрошення, в цю годину, коли двері зачиняються так швидко, і ось, цей муж хоче, щоб я приїжджав ще, і щоб це було щорічним ділом, приїздом. Я ціную це.

⁸ В мене цього ранку був час спілкування з людьми, з Братом Гордоном Ліндсеєм та з багато з ким. Брат Перрі Грін, котрий є спонсором цього майбутнього зібрання у Б'юмонті, сидить цього вечора в мене за спиною. І багато хто, наші друзі, Брат Дон та його дружина. Ми є такі раді бачити їх тут. Благословить їх Господь.

⁹ Отож, цього вечора, якраз... я стараюся робити свої Послання якомога простішими, щоб їх могла зрозуміти навіть дитина.

¹⁰ Завтра вранці євангелізаційне зібрання, і мені хотілося б, щоб ви усі змогли приїхати.

¹¹ Тепер, якщо у вашій церкві проводитимуться служіння, що ж, ви—ви залишайтеся там, де ви—там, де ваш порт приписки. Ми не хочемо, щоб хтось залишав свою церкву, щоб... І, потім, якщо ви хворі і хочете прийти, щоб за вас помолилися, а у вашій церкві завтра після обіду буде служіння, поговоріть зі своїм пастором про це, щоб він не думав нічого поганого, ви розумієте. Нехай він знає, що ми тут у співпраці, щоб—щоб надати допомогу всьому Тілу Ісуса Христа, що проживає тут у Далласі та в окрузі.

¹² Тож завтра після обіду, я думаю, о другій тридцять, я маю говорити євангелізаційне Послання. А потім ми молитимемося за усіх хворих, піднімемо усі молитовні картки та все інше, що набралось за тиждень, і завтра помолимося за їх усіх.

¹³ Отож, моя тема сьогодні більше схожа на невеличку драму, всього на декілька хвилин. І я постараюся охопити за сьогоднішній вечір стільки, на скільки мене вистачить, що стосується молитви за хворих. Моя тема сьогодні — “не бійтеся, це Я”, — каже Ісус. Моя тема: *Свідectво на морі*.

¹⁴ Вже, мабуть повертало на вечір, сонце вже, мабуть, сідало, коли це відбувалося, і, ось, був, мабуть, спекотний день, приблизно такий, як і тут.

15 Кондиціонер повітря не працює, і його ремонтують. Це є причина, чому я перемінив свою тему з тієї, на яку я збирався говорити, щоб я міг покvapитися з цим, щоб вам не довелося сидіти в отакій-от спекоті.

16 Цей здоровило-рибалка, після того, як він бачив, що було упродовж дня, спостерігав за Ісусом в Його сильному служінні.

17 Мені хотілося б пожити у ті дні, походити за Ним. Але, знаєте, я радий, що в мене, все ж таки, є привілея робити те саме, спостерігати, як Він чинить різні речі. І сьогодні спостерігати за Ним — це є ще величніше, ніж тоді. Зараз я маю більше віри в Нього і зможу мати тепер більше віри, ніж міг би мати тоді, бо в нас було дві тисячі років на доведення того, що Євангелія є правдива. І після двох тисяч років Він є досі живий, чинить точно як Він чинив і тоді, тож у нас нині є більша впевненість та міцніше підґрунтя для віри, ніж було в них тоді.

18 Бо Він був просто Мужем, що ходив з твердженням, що—що Його було послано від Бога, і був Сином Бога, і що Бог підтверджував Своє обіцяне Слово того дня через Нього, і в них до деякої міри була причина сумніватися в цьому. В богословів, вони були! І, зверніть увагу, то була сумна річ, дуже сумна, бо ті богослови повірили б Цьому, якби Бог не засліпив їм очі. Так сказано в Біблії.

19 І чи відомо вам було, що Він обіцяв, що сьогодні Він ще раз засліпить їм очі, щоб вони не побачили Цього? Вони будуть “нахабні, бундючні, більше любитимуть розкоші, ніж Бога, непримирливі, осудливі, нестримні, ненависники тих, що добрі; матимуть вигляд благочестя, але відрікатимуться його Сили”. Ось знову ж, точно по обітниці. І майже єдине, що ти відчуваєш — це жаль до людей та до того, що їхні очі засліплено до цього дня. З тими місцями Писання, що, як Бог обіцяв, збудуться за цього дня, за цієї години, і ось ми дивимося просто на це та спостерігаємо за цим. І потім люди дивляться, та хитають головою, та відходять, кажуть: “Я не бачу Цього”. Це сумна річ, але, все ж таки, Писання мають сповнитися. Повинно бути так.

20 Тож ці учні були обрані Богом. Чи помітили ви, Ісус сказав їм: “Перше закладин світу” Він обрав їх, і вони були призначеним Божим насінням. Ось чому, коли приходили труднощі, і люди, здавалося, немовби як заганяли Ісуса в глухий кут на якомусь питанні, для тих не було жодних питань. Вони не могли зрозуміти цього, але вони твердо визначилися не знати нічого іншого, крім Нього. “Тільки в Тебе є Слово Життя”. І вони твердо визначилися залишатися з Цим, бо їх було призначено до тієї служби.

21 І отак і сьогодні, що чоловіки та жінки, яких призначено до Вічного Життя, прийдуть до Вічного Життя. “Всі, кого Батько дав Мені, прийдуть до Мене”. Це Його Слово, і Воно не може не збутися. Це є—це є Боже Слово.

22 І ми тепер бачимо цих учнів, в яких було того дня сильне зібрання там на широкому полі на схилі гори. І Ісус сказав їм: “А зараз пливіть на той бік моря, раніш за Мене”. А Він збирався піднятися на гору, один, на молитву. І ці учні, після того, як познайомилися з друзями, я можу якраз уявити собі, як вони почувалися.

23 Бо зустрічаєшся з друзями, і одразу ж потрібно розлучатися з друзями; як тільки ти трохи познайомився, одразу ж потрібно прощатися. І це постійно віддавалося болем у мене в серці, по всій країні, по всьому світу — знайомишся з друзями, і одразу ж покидаєш їх, знаючи, що багато з ким ти вже не побачишся, аж поки зустрінеш їх на Суді. Це досить-таки сумне діло.

24 Уявляю собі, як човен стояв, вривавшися носом у берег. І, мабуть, Симон Петро, з м'язистими засмаглими руками та плечима, відштовхнув той човен та скерував його в море. А всі інші махали на прощання тим, хто був на березі. А ті кричали: “Приїжджайте ще та привозьте до нас Вчителя! І приїжджайте ще проводити пробудження; ми сьогодні одержали таке благословіння!” І нові друзі махали руками. І він пробрався через інших учнів і сів, мабуть, біля свого брата Андрія, та взявся за весла.

25 Кораблі у ті часи рухалися або за допомогою вітру, або веслами, якими гребли. І тоді, їх, мабуть, сиділо по двоє у човні, по двоє на одній стороні, і вони. . . тобто, по двоє на лавці, точніше, може, шість чи вісім кічетів. Вони гребли одночасно, і, таким чином, вони могли тримати човен рівно, коли піднімався шторм. А потім, коли вітер дув спокійно, то піднімали вітрило та йшли під вітрилом.

26 То було, мабуть, спекотне надвечір'я, судячи з того, як Писання описує те, що було якраз перед цією подією, і тож це, мабуть, було дуже тихе, сонячне, жарке надвечір'я. Сонце сідало. І вони, вони гребли, а потім поклали весла та махали на прощання людям — “Сподіваємося коли-небудь побачитися з вами ще”, — коли вони віддалялися в море. І захід сонця, і вечірні сутінки, і потім, за якийсь час, настала темрява.

27 І вони, мабуть, узяли непоганий темп, коли гребли, а це є важка праця, коли треба було занурювати оті здоровенні важезні весла в море. Та майже всі вони були рибалками, кремезними, сильними людьми, звиклими до моря. І ось, як вони розраховували, Ісус дуже скоро прибуде до човна та поїде з ними. Що ж, вони вийшли туди, і вони, мабуть, трохи пройшлися під берегом; начебто як розігнали корабель, а потім підняли весла.

28 Можливо, першим заговорив молодий Іван, мабуть, бо він був наймолодшим з групи. І, напевно, саме він сказав: “Я починаю трошки втомлюватися. Давайте трохи подрейфуємо біля берега. Зачекаймо хвилинку, нам нікуди спішити. Він ще не з'явився, тож нам можна спокійно зачекати якийсь час та подихати свіжим повітрям”.

29 І як він посидів там якусь хвилину зі схиленою головою, він, мабуть, розпочав зібрання свідочств. І якраз про це я й хочу поговорити. Мабуть, саме він піднявся першим та промовив: “Браття, не має значення, що кажуть люди, і як сильно хтось хоче не вірити, я зараз твердо впевнений, після сьогоднішнього дня, що ми йдемо не за шарлатаном. Ми йдемо ні за ким іншим, як за Богом, бо ніхто з людей не зміг би вчинити того, що вчинив Він сьогодні, якщо це не Бог. Знаєте, коли Він узяв ті хліби, та розломив їх, та нагодував ті п’ять тисяч там, для мене це була найдивовижніша річ. До сьогоднішнього дня ще могли бути якісь питання, — ось, я просто повторюю його свідочство, як ніби так було, — але цей день розв’язав усі питання”.

30 Сказав: “Пригадую те, що було роки тому. Я раніше жив зовсім близько від Йордану. І я пам’ятаю, коли був малим, як моя вродлива мати-єврейка брала мене, після обіду, та садовила мене на коліна, та розкачувала мене, сидячи на ганку, а уздовж берегів Йордану цвіли маки. А вона вглядалася в напрямку пустелі, звідки наш народ було проведено через цю пустелю. Вона розповідала мені історії з Біблії. Одна з величних історій, яку я пам’ятаю, була про жінку-шунамитянку та про те, як помер її синочок, а—а пророк воскресив цього хлопчика з мертвих. Це була вражаюча історія.

31 “Але одна з найвражаючих історій, і мати розповідала мені, вона говорила: ‘Отож, Іване, ти ще зовсім малий; але я хочу, щоб ти пам’ятав, коли ти підростеш, що величний Єгова вивів наш народ з Єгипту, і ми перейшли через ту пустелю там за рікою. І всі сорок років вони мандрували по тій пустелі, нізвідки було взяти одіж, і нізвідки взяти їжу. І Бог дощив хліб з неба, шовечора, та годував наш народ у тій пустелі, бо вони були при виконанні своїх обов’язків, йдучи за величним Єговою. І тепер, одного дня Єгова зробиться тілом тут на землі, у вигляді Людини, Його назвуть Помазаний, Месія’.

32 “І я пригадую, — говорив він, — коли був малим хлопчиком, як мій наївний дитячий розум уявляв собі, намагався уявити — ‘Як Бог годував оті всі два з половиною мільйони людей у тій пустелі? Звідки Він брав увесь той хліб?’ І я питався в мамі: ‘Мамо, там що, у Ньюго, у Єгови на небі цілий цех пічок, і Він випікав увесь той хліб, а вночі збігав униз та розкладав його на землі, для людей, і величезні небеса Єгови заповнені пічками?’ Вона казала: ‘Ні, сину, ти надто малий, щоб зрозуміти. Розумієш, Єгова — це Творець. Йому не потрібні пічки. Він просто прорікає, і Його Слово проявляється, коли Він прорікає. Він є величний Єгова, і Він просто прорікав це. А Анголи розносили це по землі, для людей’.

33 “І сьогодні, коли я бачив, як Він стояв там, чи помітили ви, який у Ньюго був вираз обличчя? В Його розумі не було жодного сумніву. Я забрався на камінь, ззаду, та спостерігав за Ним, коли Він взяв той хліб, та розломив його, та передавав його... Своїм служителям, нам, щоб роздавати його людям. А потім, коли Він

підносив руку, щоб відломити ще, та хлібина знову була цілою. І Він зробив це сотні разів, поки кожен наївся, і там зібрали повні коші. Я знаю, що то міг бути ніхто інший, як Єгова, бо Він діяв як Єгова. Тільки Єгова здатен творити. І я знаю, що цей Муж не шарлатан. Є тільки один Творець — Єгова. І тепер, все те, що я бачив, це вдовольнило мене.

34 “Я хочу, щоб ви тепер знали, що у моєму серці сталася повна капітуляція, і я вірю усім своїм єством, що Він не тільки пророк. Він є пророк, але Він є більше, ніж пророк. Він є ніхто інший, як Бог-Єгова, що перебуває поміж нас, бо Він творив хліб, і в Нього характерні риси Єгови. Недивно, що Він міг сказати: ‘Якщо Я не чиню справ Мого Батька, тоді не вірте Мені; але якщо Я чиню справи Мого Батька, і ви не можете повірити Мені, вірте тим справам, бо вони свідкують про Мене та кажуть, Хто Я’. Здавалося, люди могли б легко побачити це”.

35 І Іван впевнився, що Він є Месія, Той, про Кого сказав Ісая: “Дитя народилося нам, і дадуть Йому Ім’я: Радник, Князь Миру, Сильний Бог, Вічний Батько”. І Іван переконався з того, що він бачив. Молодий хлопчина викладає своє свідцтво.

36 І, десь у ту ж хвилину, Симон Петро каже: “Ну, тепер, одну хвилиночку. Якщо ми збираємося провести зібрання свідцтв, я б хотів дещо сказати. Ви знаєте, я дуже скептично ставився до всього цього, коли Андрій, мій брат, що ходив на євангелізаційні зібрання пророка Івана, який свідкував, що Месія гряде, і що він представить Його. А я трошки скептично ставився до того, що Андрій розповідав мені, бо я чув всілякі байки про Месію та все інше.

37 “Але всі ви, браття, пам’ятаєте мого старого татка. Його звали Йона. І ви пам’ятаєте його, що він був дуже стійким віруючим. Я пам’ятаю, як мати, й татко, і всі ми, коли ми ловили рибу і жили з цього, і в нас нічого не ловилося; нам потрібен був хліб, і як ми ставали на коліна на підлогу та молилися до Бога: ‘Дай нам сьогодні улов, Боже, щоб ми були спроможні продати рибу та розплатитися з боргами, щоб було що їсти’. І як ми виходили в море, у шторм, і не боялися стикатися з тими штормами.

38 “І татко, я немовби як бачу його сиве волосся, що звисає до плечей, якось, коли він сів на гітов човна та розмовляв зі мною, кажучи: ‘Симоне, ти мій найстарший син. Ти знаєш, я завжди вірив, Симоне, що я побачу Месію. Наш народ чекав на Нього від часів Едену. І ми певні, що Він прийде, не має значення, як довго. Це було чотири тисячі років тому, скажеш ти. Але я вірю, що Месія прийде. І кожен єврей вірив, що він побачить Месію за свого покоління. Я сподіваюся побачити Його за свого покоління. Але, здається, що я вже старію, я маю сидіти на березі та миритися зі своїми болячками та недугами, я, напевно, не побачу Його за свого життя. Але, можливо, ти побачиш, синку.

39 “І я хочу напутити тебе у Писаннях. Сину, перед тим, як Месія з’явиться на сцені, відбуватимуться всілякі речі, всілякі фальшивки, тому що сатана чинитиме це, щоб звести на ніщо вплив справжнього Месії, коли Той прийде”. Завжди було так; і досі так.

40 І потім ми бачимо, він сказав: “Я пам’ятаю, як він поклав свою руку мені на плече, сказав: ‘Сину, є лише один спосіб, яким ти спроможешся визначити того Месію. Ось, у нас вже сотні років не було жодного пророка. Нашим останнім пророком був Малахія. Це було чотириста років тому, більше в нас не було пророків. Але, пам’ятай, Мойсей сказав нам, у Писаннях, що, коли Месія прийде, Він буде пророком, коли Він з’явиться на сцені. Ми євреї навчені вірити пророку. І дороба Месії на землі — це є проречене Слово Бога, яке Він обіцяв нам. А Слово завжди приходиться до пророка, і пророк підтверджує оте Слово. Ніколи не забувай цього, сину! Можливо, повстануть величні речі, можливо, буде сильний емоційний підйом та—та визначні події. Але пам’ятай, Месія буде пророком, бо ми знаємо, що Бог ніколи не змінює Свого способу, а Він сказав, що Месія буде пророком. Тож пам’ятай, сину, пророки — це ті, в кого Слово Господнє. І коли Месія прийде, Він буде пророком’.

41 “Я й досі немовби відчуваю, як його рука, — сказав Симон, — лежить в мене на плечі. І Андрій був там у той час, мив сіті. Ти пам’ятаєш це, Андрію?”

“Так, Симоне, я—я пам’ятаю це”.

42 “І Андрій намагався донести до мене, що цей Іван є пророк. В мене було інших справ по маківку, розпродувати рибу та все інше. І вже пройшов не один рік, як помер батько, але я постійно тримав це у себе в пам’яті; татко казав: ‘Цей Месія буде ототожнений за Писанням пророк, і не забудь цього, бо це є проречене Слово Бога. А те Слово завжди незмінно приходиться до пророків; ось що ототожнювало це, тобто, виявляло те, що було обіцяно для епохи’”.

43 І ось Симон: “Одного дня, — сказав, він сказав, — знаєте, Андрій упрохав мене піти на зібрання. І я пішов туди на зібрання, де був цей Чоловік, Ісус. І я чув усякі поговори. Перш за Нього повстав був один Ісус, наобіцяв, що він є хтось такий визначний, вивів чотири сотні, і вони всі загинули, і таке інше. Я подумав, що це просто ще один з таких, з якимось сильним захопленням від якогось пробудження чи якоїсь великої деномінації, яку вони збираються сформувати. Але одного дня я вирішив, що я сходжу з Андрієм сюди, зі своїм братом”.

44 І я можу собі уявити, де у той момент човен почав хитатися. Хтось почав вигукувати, і він сказав: “Сядь! Не розхитуй човна. Зачекай хвилинку. Посидь спокійно”.

45 І він сказав: “Знаєте, коли я прийшов туди та підійшов до Нього, уперше, Він подивився мені просто в вічі та сказав мені, як

мене звати. Він ані разу не бачив мене раніше. Він не тільки знав мене, але Він знав того мого старого благочестивого татка, що наставляв мене у Писаннях. І я пізнав, що То Месія. Це вирішило всі мої питання, просто там же. Вирішило. Це з'ясувало усе, для мене”.

46 І, мабуть, Пилип сказав: “Можна мені сказати слово?” І ось він каже: “Брате Натанайле, нехай це не прозвучить для тебе як образа; бо, ти знаєш, що ми протягом багатьох років досліджували по книжковим сувоям, яким буде Месія. Та коли я побачив, як Він чинить це, я зірвався з місця та знайшов свого товариша, що сидить тут, Натанайла. І коли він прийшов. . .”

Натанайл каже: “Дайте я розповім це. Дайте я розповім це”.

47 О-о, знаєте, в цьому є дещо, коли Ісус зробив щось для тебе, ти—ти просто навряд чи зможеш всидіти спокійно, ти маєш розповісти це сам. Хіба не так? Якщо це є щось справжнє, ти просто мусиш висловити це. Коли Він наповнив мене Духом Святим, я хочу розповісти про це. Я хочу, щоб хто-небудь дізнався про це. Не щоб хтось інший переповідав це; я хочу сказати це сам.

48 І я просто уявляю, Натанайл увесь прийшов у сильне збудження та сказав: “Знаєте, я б хотів сказати ось що. Я трошки скептично сприйняв тебе, Пилипе, коли ти розповів мені. Я спитав тебе: ‘Чи може з Назарету вийти що добре?’ І ти дав мені найкращу відповідь, яку могла б дати людина: ‘Піди й побач’”. Це добре спрацьовує й сьогодні. Це так. Не сиди вдома й не критикуй. Прийди, розберися сам, розумієте. “Сказав: ‘Чи може що добре вийти з Назарету?’ Сказав: ‘Піди й побач сам’. І ти пам’ятаєш, що ти сказав був мені.

49 “І коли я прийшов у Його Присутність, і Він сказав мені, що я ‘єврей, ізраїльтянин, і щира людина’, — я пізнав це.

50 “Але я питався сам у себе: ‘Як таке може бути?’ В Нього був вигляд як у зовсім звичайної людини. Я думав, що Месія зійде по золотим коридорам з Неба, просто сюди до голови деномінації, до Єрусалиму, вийде та скаже: ‘Кайяфо, Я прибув’. Але, виявилось, Він походив з Назарету, з неможливої родини; і ще й зневажливе клеймо на Ньому — ‘незаконнороджена дитина’. І ось Він стоїть, вдягнений у звичайну одіж, не як священик чи хто-небудь; просто такий собі звичайний чоловік. І я подумав, коли я прийшов туди: ‘Як оцей може бути Месією? В поношеному одязі, Він носив його ще відколи Він був юнаком, і ось у цьому тому ж самому одязі; і Його волосся ззаду сягає плечей. І як звичайна людина з вулиці’.

51 “І Він поглянув мені в обличчя та сказав: ‘Ще перш ніж Пилип поклав тебе, коли ти був під деревом, Я бачив тебе’. Це вирішило всі мої питання. Я пізнав, через Слово, то був Месія. То був Він”.

52 І човен, мабуть, розхитувався, і зібрання свідоцтв продовжувалося далі. О-о, що за чудовий час був у них там на морі, просто прекрасно проводили час.

53 Андрій сказав: “Я хотів би сказати дещо, що начебто як спантеличувало мене деякий час. Пам’ятаєте, коли ми—ми йшли до Єрихону? Він сказав: ‘Ми маємо піти туди; Мені потрібно пройти повз Самарію’. Отож, Він пішов до Самарії, і там біля міста Сихар, коли Він вислав нас до міста купити провізії”.

54 “О-о, так, я добре пам’ятаю це!” Вони всі — “Так, так!” Човен розхитувався, в кожного було чудове свідцтво після того, як скінчилося зібрання пробудження. Тож вони проводили це зібрання свідоцтв.

55 І він сказав: “Так, і ви пам’ятаєте, як ми тихенько підійшли, і, нам на подив, ми побачили, як наш Учитель розмовляє з явною повією. ‘М-м, — подумали ми, — це погано. Гляньте, як Він там розмовляє з цією молодою жінкою. Нас відіслав, а Сам тут, сидить тут з цією безчесною жінкою’. Пам’ятаєте, ми стояли якраз за кущами, і ми прислухалися до їхнього діалогу.

56 “І ми почули, як Він каже до неї: ‘Жінко, іди візьми свого чоловіка та прихोдь сюди’.

57 “І ми сказали: ‘Ну, можливо, ми помилилися, може, ця жінка тільки-но вступила у законний шлюб’.

58 “А вона поглянула Йому в обличчя й сказала: ‘Пане, в мене нема чоловіка’.

59 “Ви пам’ятаєте, як поникли наші серця? ‘Наш величний Месія, якому ми довіряли, попався на брехні, на перехресному допиті, бо Він сказав: “піді приведи свого чоловіка”, — а вона засвідчила, що в неї нема чоловіка. Отож, це серйозно вдарило по Його репутації’. Пам’ятаєте, як ми всі презиралися здивовано, і нам просто перехопило подих?”

“Так, я пам’ятаю це”.

60 “І, потім, пам’ятаєте наступні слова? Він сказав: ‘Ти сказала правду, бо в тебе було їх п’ять, і той, з яким ти живеш нині — не твій’. О-о, ви пам’ятаєте зібрання свідоцтв за кущами? Згадати тільки!” Отак, ти не зможеш загнати Його у глухий кут. Він є Бог. “О-о, — сказав Симон, — це просто...” Андрій сказав: “Це вирішило всі мої питання”.

61 Вартоломій сказав: “Підождіть-но, і я хотів би додати свідцтво. Можна мені, браття?”

62 “О-о, ну, я думаю, можна, часу в нас доволі. Він ще не прибув, тож ми просто трохи погребемо. Давай, Вартоломію, свідкуй”.

63 “Ну що ж, одна з важливих речей, як на мене. Пам’ятаєте нашу сестру там у Єрихоні, на ім’я Ревека?”

“Так”.

“А її чоловіка, що тримав там ресторан”.

“Еге ж”.

64 “І— він був бізнесменом, і його звали Закхей”.

“Так, так, я добре його пам’ятаю”.

65 “Ви пам’ятаєте, вона була—вона була одною з наших сестер. Вона увірувала в Господа, і вона так боялася, що Закхей усе це пропустить і не прийме Ісуса. І, о-о, Закхей був дуже близьким другом тамтешнього священика. І ось, вона молилася, щоб дещо сталося, щоб його очі відкрилися, і щоб він розпізнав, що то є Христос, то є підтверджене Слово Бога, що зробилося тілом поміж нами. А ми намагалися розповісти їй, . . . розповісти йому про те, як Ісус з Назарету пізнавав сердечні таємниці, виявляючи, що Він є Слово, бо Слово розрізняє сердечні думки.

66 “‘Дурниці, — казав він, — я вірю священикові. Що священик каже — цього для мене цілком достатньо’. Бо він належав до усіх міських орденів, до ‘ківанісів’ та до усіх інших, ви знаєте, тож йому було досить важко опуститися до такого. Тож Ревека прохала, щоб ми всі молилися, молилися. І щоразу, як ми торкалися цієї теми, що Він є пророк, той казав: ‘Дурниці! Священик каже: “Він Вельзевул. Він демон. Він чинить це силою диявола. І Він просто телепат, читає думки. Ось і все, нічого більше. Все, що можна про це сказати”’. Тож за цього дня не буває нічого такого; в нас не було пророків вже сотні років. І як може цей Хлопчина, навіть без членської картки, як Він взагалі може бути пророком? О-о, Він не є таким, в жодному разі!”

67 “Але, ви пам’ятаєте, Ревека не здавалася, його дружина, та молилася. І одного ранку, коли Ісус входив у те місто, що ж, тоді ми дізналися, що, Ревека сказала нам, що Закхей пішов на вулицю, щоб побачити Його. Тож він не вірив, що Той є пророком, тож він сказав: ‘Я просто роздивлюся Його як слід’, — як він свідкував був нам якось у ресторані, коли ми їли. Тож він видряпався на сикоморове дерево та сказав: ‘Ось що, я просто замаскуюся тут, щоб Він не зміг помітити мене. Все одно я малий, дуже невисокого зросту. І я не зможу побачити Його там унизу, серед натовпу, тож я просто залізу сюди на дерево’. І він забрався туди, де сходилися дві—дві гілки, і там він і сів, біля тих гілок”.

68 Це найпідходяще місце, присісти та все ретельно дослідити. Це те місце, де зустрічаються дві дороги — твоя та Божа; твої уявлення. Це непогана річ — усе ретельно обміркувати.

69 “Тож він сказав: ‘Ось що, Він, начебто, пророк. Можливо, Він пророк. Може бути так, що я помилявся. Тож я зроблю ось що — я Його добре роздивлюся; а Він мене не знатиме. Тож я просто візьму та закриюся усім цим листям отак, і я замаскуюся, тож Він взагалі навіть і не помітить мене. І я спостерігатиму за Ним, коли Він проходить тут. І якщо Він виявиться не тим, кого я чекав побачити, я Йому вискажу все, що я думаю, сидячи тут на цьому дереві’. Тож він видивлявся, та закрився листям, щоб йому можна було привстати та побачити Його, коли Він з’явиться з-за рогу.

70 “І коли Він з’явився з-за рогу, йдучи по вулиці, знаєте, блукаючи поглядом по натовпу, а учні говорили: ‘Вступіться, дайте пройти. Мені дуже шкода’. А люди з хворими дітьми, та все інше. ‘Мені дуже шкода. Вчитель страшенно втомлений; те довге служіння минулого вечора. І, чи не будете ви такі ласкаві вступитися та дати Йому пройти. Отак, Він прямує до міста, і чи не відійдете ви вбік, будь ласка?’ А Закхей сидів там на дереві, дивився вниз на Нього.

71 “А Ісус підійшов просто під те дерево, зупинився, поглянув угору та сказав: ‘Закхею, злізай звідти. Сьогодні Я йду з тобою додому обідати’. Це вирішило всі мої питання. Він знав, що той сидів там, і знав його ім’я, хто він такий. Це вирішило все. Це є Месія, для мене. Так, панове. Бо ми знаємо, що Месія повинен був чинити таке. Певна річ. Тож Він повинен був піти з ним додому, сказав, того дня, на обід. Що то був за величний момент! Ми пам’ятаємо це”.

72 Знаєте, мабуть, це сталося десь у той момент, зібрання свідочтв продовжувалося далі. Знаєте, ці учні там на морі, ділилися свідочтвами, там десь, мабуть, у міжзоріччя ночі, там у північних районах, сатана забрався на гору та поглянув униз. Він поглянув на те зібрання свідочтв, і він побачив, що вони відправилися без Нього. Це було його шансом.

73 Розумієте, я думаю, що та сцена майже повернулася знову, повторилася. Вони, у захопленні від пробудження, вони відправилися без Нього. І я вірю, що це дуже нагадує те, що сталося з нами сьогодні, а саме — в цю годину замішання, після цього величного пробудження, свідками якого ми були. Воно прокотилося по всьому світу. В кожній країні розгорілися та палають вогнища пробудження; гучні служіння зіллення; люди приймають Духа Святого, десятками тисяч, помножених на тисячі. І у захопленні від цього, подібно тим учням, що свідкували, що Він вчинив — “і, о-о, ми бачили, як Він чинить *оце*, і ми бачили, як Він чинить *оте*”, — я вважаю, що ми, як і вони, відправилися без Нього.

74 Ми відправилися на величезних можливостях, які—які представило пробудження. Ми відправилися на можливостях того, щоб дістати багато грошей, церков, набудувати більших будівель, величезних будинків на мільйони доларів, великих шкіл, освітницьких систем та виростити нашу деномінацію. І, потім, проводимо наші комуністичні програми, антикомуністичні, це все, про що ми здатні говорити сьогодні. І, перше ж, що ти бачиш, сатана запримітив нас на наших антикомуністичних програмах, на наших гучних деномінаційних програмах, і на нашому “на мільйон більше”, і так далі, як і тих.

75 І ми відправилися без старомодних молитовних зібрань та без повернення хрищення Духом Святим, що вогонь ослабив. Ти можеш гукати та старатися привести людей до вітваря, а вони просто підходять туди, немовби в них зовсім не стало життя,

боязкість прийти. А потім просиш служителів підійти помолитися з ними — “А чого це він мене попрохав?” А ті приходять туди, і ти ледве-ледве можеш достукатися до них. І вони постоять там кілька хвилин, поспозирають на тебе, і вертаються й сідають на свої місця. Як на мене, вогонь погас! Щось сталося. Послухайте-но! Що нам потрібно — це пробудження, щоб грішники, звернувши погляд до Христа, в покаянні, побігли до вівтаря з піднятими руками, благаючи про милість, і щоб уся церква була палаючим вогнем від слави Божої.

⁷⁶ Наша захопленість можливістю зробити нашу деномінацію більшою, ми набудували більших шкіл, щоб давати освіту нашим служителям, і робимо їх ще більш далекими від Бога, ніж напочатку. Бог не пізнається освітою. Він не пізнається богослов'ям. Бог пізнається вірою. Бога не можна пояснити. Він вище пояснень.

⁷⁷ Гляньте, до чого це привело, ми, п'ятидесятники, що раніше були п'ятидесятниками. Наші жінки пообстригали свої коси; накладають косметику. Наші мужі дозволяють це. Наші служителі дозволяють це. Вони бояться сказати про це що-небудь. Церква вижене їх, якщо вони скажуть що-небудь. О-о, нам потрібне генеральне прибирання, від кафедри до підвалу. Це ганьба. Це безчестя.

⁷⁸ Один чоловік прийшов до мене, нещодавно, та сказав: “Брате Брангаме, люди люблять тебе”. Але сказав: “Ти постійно розносиш їх, лаєш тих жінок за короткі коси та за подібні цьому речі”.

Я сказав: “Біблія каже, що для неї носити таке — це безчестя”.

⁷⁹ Вона знеславлює свого чоловіка, коли чинить так. І це є безперечним знаком, що ти відійшов від Бога. Пам'ятаєте, у випадку з Самсоном довге волосся було знаком назорея, що він відділився від цього світу заради Слова Божого. А коли ви обстригаєте свої коси, жінки, ви відрікаєтеся того, що на вас знак назорейки. Ви подалися до Голівуду, замість того, щоб повернутися до Біблії. Біблія сказала: “Нехай вони не обголюються”. Розумієте, це ганьба, а служителі нічого не кажуть про це.

⁸⁰ Цей чоловік сказав: “Чому б тобі не залишити тих жінок у спокої?” Сказав: “Вони вважають тебе за пророка”.

Я сказав: “Я ніколи не говорив, що я пророк”.

⁸¹ Сказав: “Вони вважають тебе за такого. Навчай їх, як прийняти духовні дари та чинити що-небудь. Тобі слід навчати їх величним речам, важливим речам”.

⁸² Я сказав: “Як я зможу навчити їх алгебрі, коли вони не хочуть вивчити навіть абетки, як жити пристойно по відношенню до цього? Як таке зробити? Так, звернутися до того, що спочатку”.

⁸³ З року в рік, їджу по всій країні, і постійно стає усе гірше. Десь щось не так, це не по Слову. Недивно, що в нас не можуть

палати вогні пробудження. Нам потрібно зробити генеральне прибирання. Бог ніколи не вчинить такого, поки ми не повернемося. Нам потрібно зробити генеральне прибирання.

⁸⁴ А ти, чоловіче, ти дозволятимеш своїй дружині робити таке, носити шорти! То не методисти, баптисти. Це п'ятидесятники, це так — “вигляд благочестя, Лаодикійський Період Церкви, теплі”, — тільки й назви тієї, що п'ятидесятники. П'ятидесятниця — це не назва, це переживання хрищення Духом Святим, яке вичищає людей. Недивно, що в нас не може бути сильних служінь зцілення та іншого, десь щось пішло не так. Це сатана, помітив, як ми намагаємося там. . .

⁸⁵ “Ну, якщо ми скажемо про це що-небудь, вони перемініть своє членство”.

⁸⁶ Пам'ятайте, з Християнами не панькаються. Християни гартовані. Вони є мужами та жінками Божими, які стоять за Бога, незалежно від того, хто там що має сказати. Їх не потрібно умовляти, та переконувати, та оприскувати їх, та цяцкатися з ними. То з тепличними, гібридними рослинами, від них взагалі ніякої користі, вони ніколи нічого не дадуть.

⁸⁷ Нагадує мені, немовби як...Скоро сезон парування. Я сьогодні звернув там увагу на пташок, горобці носили солому до своїх гніздечок. Ще недовго, і вони сидітимуть на яйцях, висиджуватимуть їх. Знаєте, у пташки може бути повне гніздо яєць, і вона може сидіти у гнізді на тих яйцях, і вона перевертає їх кожні п'ять хвилин; бере і своєю ніжкою перегортає їх, і сидить там. Отож, якщо в неї ті яйця охолонуть, після того, як вони зігрилися, з них нічого не вилупиться. І вона тільки злетить та поклює чого-небудь, і знову ж назад.

⁸⁸ І, знаєте, тая матуся-пташка, вона може сидіти на тих яйцях, та перегортати їх кожні дві хвилини, і не...навіть жертвувати та постувати, що вона так охляне, що не зможе злетіти з гнізда. Але, потім, якщо та мати-пташка не була з пташкою-самцем, з тих яєць нічого не виведеться. Не має значення, що там, скільки ти з ними цяцкатимешся, з них нічого не виведеться. Вони лежатимуть там же у гнізді та гнитимуть.

⁸⁹ І якщо коли-небудь був такий час, коли п'ятидесятникам слід було б бути з Самцем, з Ісусом Христом; бо в нас утворюється ніщо інше, як гніздо, повне гнилих яєць, що відрікаються Віри, прямують до єкуменічної ради, і називають це чимось величним, сидіти поруч з папою, та кажуть, що “це є духовно”. Що взагалі з вами сталося, п'ятидесятники? Хіба ви не знаєте, що Біблія прорекла, що оце все відбуватиметься? А ми кричимо, бо приходять баптисти та методисти, і, потім, оце все інше, подібне цьому. Невже ви не усвідомлюєте, що коли спляча дівка прийшла купити Оливи, якраз у цю годину прийшов Наречений? І вони не дістали Оливи! Ви знаєте, Схоплення прийде в такій таємниці, та відхід, в один з цих моментів, ви навіть і не зрозумієте, що це відбувається. Воно мине, а ви питатимете, що сталося.

90 Подібно як приходив на землю Іван. І Йому сказали, сказали: “Ну, Біблія каже: перш має прийти Ілля”. Він промовив: “Він вже прийшов, а ви й не зрозуміли цього”.

91 Отак і буде, одного дня, скажуть: “Я думав, це мало статися перед періодом Горя. Я думав, мало бути Схоплення”. У відповідь можуть пролунати ті слова: “Воно вже сталося, а ти не зрозумів цього”. Угу. Можливо, година вже пізніша, аніж ти думаєш. О-о, прокинись, церкво! Мені краще зупинитися з цим; я не приїхав сюди, щоб навчати, я просто подумав, я увіб’ю це, просто щоб у вас це було.

92 Пам’ятай, брате, сатана вбачив ці великі програми, одна церква старається перевершити іншу, одна деномінація старається перевершити іншу, викоріняючи безграмотність, і потрібно, щоб проходили психологічний тест, щоб психолог перевірів людину, перш ніж вона відправиться на місіонерські ниви. П’ятидесятники! Ні, це—це—це не пресвітеріани, це п’ятидесятники. В одній п’ятидесятницькій групі, у великій групі є обов’язковим пройти психічний тест, перш ніж місіонери зможуть відправитися на ниву.

93 Що якби оті пройшли подібний тест? В них був тест. То був п’ятидесятницький тест при початку, коли вони чекали у горішній кімнаті, поки з Висоти зійшов Вогонь і Сила Божа. Отакий був тест.

94 Не якийсь світський напівп’яний психолог, що стане там, спробує трошки вивести психіку зі стану рівноваги чи що-небудь таке, скаже: “Твій випадок зовсім безнадійний”. В той час як абсолютно доведено, що людина, яка вельми духовна — вона нервова, вона мусить бути в такому стані, щоб увійти в Це. Тож, отак от, розумієте, і просто заплутує те, що Бог старався виконати за багато років, і ходять по колу зі своїми програмами та своїми величними. . .

95 Вони захопилися, коли побачили, як збираються натовпи людей. Кажуть: “Якби мені вдалося привести їх усіх в Асамблеї! Якби мені вдалося привести їх усіх до тих, що вірять у Єдиного Бога! Якби мені вдалося зробити усіх методистами!” Методисти стараються зробити їх усіх методистами, баптисти стараються зробити їх усіх баптистами, п’ятидесятники — усіх п’ятидесятниками! О-о, і ти нічого з цим не поробиш, Бог призначив їх ще від закладин світу. Нам повинно проповідувати Євангелію. Ось і все. Але, наші великі програми, ми відправилися без того Вогню. Ми відправилися та самі зробили собі свій саморобний вогонь, ось як.

96 А наш комунізм, зараз ми такі настрашені, комунізм проникає — “Що ж буде?” Але, знаєте, не в комунізмі справа. Дозвольте мені сказати це зараз, я не боюся комунізму.

97 Але чого я боюся — ви, п’ятидесятники, ця екуменічна рада захопить вас. Ось у чому справа. Вона сформує образ звірини, і вам

доведеться увійти туди. З тієї причини, що ви організація, ви повинні будете або увійти, або вийти. Ось у чому справа, і будь-яка порядна, тверезомисляча, духовна людина знає це. Нам потрібно іще одне свідцтво-на-морі, нині ми бачимо це. А наші п'ятидесятники заковтують це, ведуться, чіпляються та з головою кидаються у це — “Що за визначна річ це буде”. В той час як методистам, пресвітеріанам, церкві Христовій та п'ятидесятникам, вам доведеться відмовитися—відмовитися від вашої важливої апостольської науки, щоб бути там. Їм доведеться поводитися однаково. Не майте в цьому нічого спільного. Це все єднається з Римом, в точності те, що було доведено. Так сказано у Писанні.

⁹⁸ Що таке з проповідниками, які дозволили, щоб оце все прийшло у такий стан, не застерігали людей? Бог питає з них за це. Просто в цю ж годину біди, вони попали в біду, попали. Не комунізм проникає; екуменічна рада поглине усе. І, пам'ятай, коли ти скажеш: “Хіба не. . .” Це станеться, тоді буде надто пізно. Ти вже прийняв на себе клеймо звірини. Ти належатимеш до цього тоді.

⁹⁹ Краше прийди туди, де ти зможеш віддалитися від цього нині, так, панове, запечатайтеся в Царство Боже. Тіло Христа — це є таємниче Тіло Христа, в Нього христяться Святим Духом; до Нього не приєднуються, в Нього не забираються, в Нього не вговорюються, в Нього не входять через говоріння мовами, в Нього не входять через вигукування. Ти народжуєшся в Нього, Духом Святим. Це так. Певна річ.

¹⁰⁰ Отож, ми звертаємо увагу на оце все, біда з'являється раптово. О-о, диявол поглянув та сказав: “Ага, вони вирушили на сильних емоціях, вони там просто стрибають вгору-вниз, вигукують, непогано проводять час. Ось що, зараз мій шанс потопити їх. Зараз я з ними розквітаюся”.

¹⁰¹ Тож він привстав на горі та почав роздмухувати своє отруйне дихання, ху-у-у — “Дні чудес минули. Зрештою, я вважаю, ці люди просто нервові. Я думаю, їм слід пройти психічний тест, перш ніж вони відправляться на ниву за кордон”. П'ятидесятники! Угу. Бачите, як його отруйне дихання вбиває Слово — “О-о, я думаю, Це є щось інше, я—я вважаю, це. . .” Розумієте, розвернулися, пішли назад, як і вся решта деномінацій, це в точності та дорога, якою вони йдуть. Вони, оце й вбиває. В ту ж годину, коли створюєш організацію, приходить смерть. Так завжди було. Так завжди буде. Це ніколи не підніметься знову. Такого ніколи не було в історії. У—у цьому Лаодикійському Періоді Церкви Христос був поза церквою, стукав, намагався увійти. А вони просто не можуть витримати Цього. Вони не можуть Цього слухати. Тож ми бачимо, в ту годину, за якої ми живемо, прийшла біда.

¹⁰² І потім ми починаємо помічати, чудеса не відбуваються вже більше, як раніш. Хворі йдуть додому хворими. Це не через Бога.

Це через брак пробудження серед людей. Пробудження нема. Вони—вони сидять і слухають; приходять додому, кажуть: “Ну, я думаю, то було дуже—таки непогано. Угу”. Розумієте, нема тієї наснаги. В людях нема того чогось, що повинно бути в них.

¹⁰³ Я пам’ятаю, п’ятнадцять років тому, тут в Арканзасі, коли я проводив зібрання там у Джонсборо, коли десь сорок тисяч людей намагалися побувати там, попасти на зібрання, у п’ятнадцятитисячному місті, десь так. І вони лежали під вантажівками, що перевозять бавовну, та все таке інше, і накривали газетами своїх хворих дітей, тільки щоб попасти всередину. Вони сиділи на своїх місцях і не виходили, день і ніч, а їхні близькі приносили їм гамбургер та пляшечку лимонаду; і залишалися там, з дня на день, з дня на день. Їхні серця палали вогнем. Найменша, найдрібніша річ, яку Бог чинив, вони займалися від цього. І таких приходило сотні.

¹⁰⁴ Він досі є той самий Бог, цього вечора, яким Він був п’ятнадцять років тому. Він досі є тим самим Богом, сьогодні ввечері, яким Він був, коли Він створив небеса та землю.

¹⁰⁵ Але в чому справа? Ми геть захопилися та захотіли набудувати своїх організацій, захотіли побудувати *оце*, та побудувати *оте*, та зробити щось величне та блискуче, щоб зрівнятися з Джонсами, з методистами, з баптистами, з пресвітеріанами. Ви не з них. Ні, ви не з них. Вони — деномінаційний народ, і з цим усе гаразд, нічого проти них. Там доволі чудових Християн поміж ними, але вам не слід зв’язуватися з тими невірними групами. “Люди, що відрікаються його Сили”, — вам не повинно приймати їхню позицію.

¹⁰⁶ Розумієте, у чому вся біда, ви намагаєтеся ввести Голівуд у церкву. Що вам слід старатися робити — це вивести Голівуд з церкви. Розумієте? Ви стараєтеся зробити свою будівлю такою гарною, ви стараєтеся зробити свою деномінацію такою великою, що вона приверне увагу людей. Нам не можна переходити на їхній бік. Ми маємо зробити так, щоб вони прийняли нашу сторону. Все, що блискуче, пам’ятайте, Голівуд мерехтить світськістю, в той час як Євангелія світить у покорі. Є досить велика різниця між блиском та сяянням. Євангелія світить у покорі, та лагідності, та сумирності, та силі. В той час як Голівуд виблискує, і всі гукають, та кричать ‘ура’, та йдуть туди. Розумієте? Нам не потрібно таке.

¹⁰⁷ Ми хочемо жити отаким Світлом. Він сказав: “Ви — сіль землі”. “Якщо сіль втратить свій смак”, — тобто — свою силу в Євангелії. Нам потрібно, щоб у наших церквах було дещо живе, щоб методисти, баптисти, пресвітеріани та всі інші прагнули прийти. Ми мусимо бути такими солоними! Сіль викликає спрагу, створює спрагу. В солі є смак, якщо її скуштувати. Її повинно куштувати.

¹⁰⁸ І ми бачимо, наше непоборне бажання постаратися зрівнятися з методистами та баптистами, — великими

будівлями, та великими закладами, та високоосвіченими людьми, та більшими школами, та більшими коледжами, та всім, подібним цьому. Ми відправилися на сильних емоціях, і тут і прийшла біда.

¹⁰⁹ А духовний розум роздивляється й каже: “Ну, почекай–но хвилинку, невже нам усім доведеться прийняти цю екуменічну раду? Невже вся наша група ввійде туди?” Авжеж, ви ввійдете. В точності так. Пильнуйте та побачте, що ви ввійдете. Біблія сказала, що ви ввійдете, саме так, а Христос буде назовні. Місяць затемнився перед папою (першим, який їздив до Риму), однієї ночі, виявляючи вам знак у небесах. Це сталося зовсім несподівано. Як Господь чинить різні речі за цього дня, чудесно!

¹¹⁰ Потім, у цю годину непроглядного мороку, коли ті були там, налетів вітер. Всі надії на порятунок розтанули. Отож, що ви робитимете, якщо ваша деномінація вступить до екуменічної ради? Що тоді станеться з усіма тими визначними речами, що ми їх набудували тут на землі, остання надія розтанула?

¹¹¹ Але, знаєте, коли вони вже були готові кричати, і не залишилося жодної надії, їм було неможливо спастися; і, раптом, вони побачили, як іде Він, крокує по воді. В годину темряви, Він з’явився, прийшов.

¹¹² Знаєте що? Коли Він розлучився з ними, Він знав, що повинно було статися, тож Він забрався на найвищу в тій країні гору. Чим вище ти забираєшся, тим далі ти бачиш. І Він забрався нагору, щоб Він міг спостерігати за ними, ви розумієте.

¹¹³ І Він знав, що оце прийде. Він передрік бути цьому дню. “Як було за днів Содому, так буде й при приході Сина людського, коли об’явиться Син людський”. В такому разі Син має об’явитися. Це нечестиве та перелюбне покоління шукатиме знака. Воно одержить знак. Воно відкине його, як відкинули й ті тоді, але то буде знак воскресіння. Він є досі живий, чинить як Він і чинив.

¹¹⁴ Ми бачимо, що в цю вирішальну годину, ті учні всі в біді, Він піднявся вгору, щоб Йому можна було спостерігати за ними. Він сидів там на горі, спостерігав за ними.

¹¹⁵ І тепер, цього разу Він піднявся не на гору, але Він піднявся з могили, пройшов крізь атмосферу, вище місяця, зірок, що Він зійшов так високо, що Він на Небо дивиться згори вниз. І там Він і сидить, на Висоті. Нині Його око на горобці, і я знаю, що Він пильнує за нами. Він пильнує.

¹¹⁶ І тут же в цю годину півми, коли церкви усі вдарилися у гучні програми, і в них є *оця* програма і *ота* програма, всі запрограмувалися, як і уся решта церков, деномінацій. І що сталося? В годину півми, коли істинно наповнені духовним люди задаються питаннями: “Що ж буде? Поглянь на моїх дітей!” Чоловік каже: “Поглянь на мою дружину! Поглянь на *оце*!”

117 І вони переносять вечірні молитовні зібрання у неділю чи у середу на більш ранні години, щоб тим можна було піти подивитися “*Ми любимо Сюзі*”, чи що-небудь таке, по телевізору. “Люблять цей світ більше, ніж Бога”. Поводяться, як і ті.

118 Якось на днях я сказав одній жінці, вона була вдягнена в таку тісну сукню. Я сказав: “Сестро, ця сукня надто тісна. Можливо, не мені вам таке казати, але це так. Ви Християнка, і ви ставите камінь спотикання”.

119 Вона сказала: “Ну, Брате Брангаме, знаєте що?” Вона сказала: “Зараз випускають тільки такі”.

120 Я промовив: “Тканини продаються досі, і є й машинки для шиття. Жодних відмовок”. Так.

121 Послухай, дозволь мені сказати тобі дещо, мій любий друже. Не прискіпуючися до тебе. Ні, добродію. Я стараюся вирятувати тебе з мук. Допоки той дух перебуває на тобі, ти чинитимеш таке. Це так. Ти мусиш виродитися з цього. Отож, роби як знаєте щодо цього зауваження, але дозвольте мені сказати вам дещо, розумієте — “Яке в тебе серце — там і твій скарб також”.

122 Дозволь мені сказати тобі. Ти можеш бути чиста як лілія по відношенню до свого чоловіка, і ти можеш бути чиста як лілія, молода дівчино, по відношенню до твого хлопця, але колись Бог зажадає від тебе відповіді за вчинення перелюбу. Ти є винна, коли ти вдягаєшся отак. Ісус сказав: “Кожен, хто на жінку подивиться з пожадливістю, той уже вчинив з нею перелюб у серці своєму”. А коли тому чоловікові доведеться відповідати, тому грішникові, за те, що подивився на тебе, за те, що вчинив перелюб, хто йому це підніс? Подумай про це. Ви, жінки-п’ятидесятниці, сором на вас! Розумієте? Сором на вас!

123 Я люблю вас, ось чому я говорю таке. Любов є виправляюча.

124 В нас сильне емоційне збудження, сильне захоплення одягом. Він точно такий же, і по стилю такий, як і в цьому світі. Він сказав: “Не любіть світу, ані того, що у світі; якщо ж ви любите це, любові Божої навіть і близько нема у вас”, — мені все одно, скільки ти говориш мовами, стрибаєш вгору-вниз, витанцюєш; обрізаєш коси, носиш подібний одяг. Ти, чоловіче, дозволяєш це. Твої ж плоди кажуть тобі, де ти знаходишся. Це точно так. Недивно, що ми в такому хаосі, і вітри комунізму, вітри церковництва, вітри екуменічної організації!

125 Зараз—зараз час приєднування, час злиття в союзи. Союзи об’єднують працю, сперечаються навколо цього. В країн є Об’єднані Нації, вони згуртовуються. Церкви згуртовуються в одне. Що все це виявляє? Це виявляє, що Христос та Наречена мають сполучитися в одне. Ось про що це говорить. Усі ці тіні речей виявляють прихід позитиву. Пильнуйте тепер, оскільки ми завершуватимемо, бо я вже виходжу за межу дозволеного часу.

126 І тепер зверніть увагу, в ту вирішальну годину, коли розтанули всі надії на порятунок, вони побачили, як Хтось іде,

крокує по воді, підходить. І ось що, сумна частина цього, слухайте уважно: те єдине, що могло допомогти їм, вони злякалися цього. Вони сказали: “Це схоже на щось спіритичне. Знаєш, може, це якийсь дух”.

¹²⁷ Таке відбувається знову! Вони настрашені Цим. Вони настрашені ворожбитством, ви настрашені якоюсь демонською силою; в той час як Ісус сказав, що Це відбуватиметься за цього дня. Єдине, що може допомогти їм — це Ісус Христос. Не іще одна деномінація, не вони всі, об’єднані разом; воно зробить це ще гіршим. Єдине, що може допомогти тобі — це Ісус Христос.

¹²⁸ І коли Він пообіцяв повернутися за останніх днів у цьому вигляді і виконати це, обіцяючи (точно як було перед тим, як обіцяного сина було повернено Авраамові, перше насіння) царському насінню Авраама, Ісус...сказав, що бачитимемо те саме. Перш ніж буде обіцяний Син, Бог проявиться у тілі та чинитиме точно як чинив Ісус, як Він і сказав, що Він вчинить, точно як і було сказано, що буде вчинено за останніх днів. І ось усі ті обітниці, які ми могли б викладати тут же перед вами цілими дюжинами, що цьому належить статися.

¹²⁹ А церкви, що їм слід було б з розпростертими руками прийняти Це — “Мені трошки страшно від Цього. Це не належить до нашої групи, отак”. Їм лячно від Цього. Те єдине, що може привести їх до Христа — це Сам Христос, а вони побоюються, що Це є страхітним. “Ох, я не знаю. Це може бути щось спіритичне, отак. І я не знаю, як бути з Цим”. Сахаються того єдиного, що може допомогти їм.

¹³⁰ І в ту непроглядну годину біди, та обрана церква, та група, що сиділа там, настрашена, що це може бути якоюсь почварою, вони не захотіли мати з цим нічого спільного. І тоді пролунав той лагідний Голос: “Не бійтеся. Це Я”.

¹³¹ Він є Слово. Хіба не так? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Він ніколи не зміниться, щоб залишатися тим Словом. Отож, невже ти не можеш вчути, як Слово промовляє сьогодні: “Він є той самий вчора, сьогодні та навіки. Не бійтеся; це Я”? [“Амінь”.]

Схилимо наші голови.

¹³² Небесний Отче, жаркий вечір. Години темряви, як було, коли погас на вівтарі Вогонь. Ти підбираєш колосся по полю. Ти сказав: “Царство є подібне людині, що взяла сіть та вийшла у море, закинула її і потім витягнула її. Отаке ось воно, Царство”. Господи Боже, якогось дня ота остання рибина, що у воді! Ти сказав: “Там попалися всякі”. В оту сіть Євангелії упіймалися всякі; туди попалися черепахи, лангусти, павуки, змії, риби, що живляться падлом. Ми не знаємо, що туди упіймалося, але там попалася й риба, яку Ти шукав. Ти є Той, Хто є Суддею. Але ми усвідомлюємо: черепаха, лангуст та всі інші швиденько поповзли назад до тієї мулистій ями, назад у воду. Але одного дня ту останню рибину, якій було поставлено, призначено прийти, ту останню частину Тіла буде витягнуто з того озера.

133 Ти закида́в сіть у дні Лютера та Уеслі, Олександра Кемпбелла, Джона Сміта, Кальвіна, Нокса, Фінні, Сенкі та інших; за п'ятидесятирічного періоду, за днів Ф. Ф. Босворта та Фрочмана, тих визначних мужів. Ти закида́в сіті за днів Біллі Сандея, далі упродовж періодів.

134 І нині Ти досі прочісуєш море. Чи не сидить хто з них тут цього вечора, Господи? Якщо так, нехай вони будуть як ота жіночка біля криниці. Навіть у своєму становищі проститутки, вона все одно розпізнала, що Ти є Месія. Вона узріла той знак. Це вирішило усе. Вона сказала: “Я бачу, що Ти пророк”. Вона й не здогадувалася, що то міг бути Месія. Вона сказала: “Ми чекаємо на Месію”, — іншими словами. — “Ми знаємо, що коли Месія прийде, Він говоритиме нам оце все”. А Ти сказав: “Я — це Він”. Це вирішило усе.

135 Отож, цього вечора, Господи, нехай вони побачать це — “То Я; не бійтеся. То є Моя обітниця”. Уздоров хворих, Господи, спаси загинулих, наповни спустошених.

136 Нехай ми розійдемося сьогодні та говоритимемо у своїх серцях, коли ми розійдемося, подібно тим, що йшли з Еммаусу: “Хіба не палали нам наші серця, коли Він служив нам сьогодні ввечері у цьому будинку, Його Божественна Присутність!” Як вони пізнали, що то був Ти — вони запросили Тебе увійти, і їхні очі відкрилися. Нехай кожен з нас, цього вечора, запросить Тебе увійти. Якщо ми й не розуміємо Цього, нехай ми все одно запросимо Тебе увійти. Це єдине, як Ти можеш об'явитися.

137 І ми беремо до уваги те, як Ти об'явився після Свого воскресіння — Ти вчинив дещо в такій самій манері, як Ти чинив перед Своїм розп'яттям. Тож прийди сьогодні, Господи, Ти сказав, що Ти є “той самий вчора, сьогодні та навіки”. Вчини ще раз, для нас, як Ти чинив за тих днів, коли Ти перебував тут у тілі на землі. Ми підемо додому безжурні, як і оті. В Ім'я Ісуса ми молимо. Амінь.

138 Отож, на сьогоднішньому служінні, я знаю, що дуже жарко, і в нас є двадцять хвилин, щоб закінчити вчасно. [Порожнє місце на плівці.—Ред.] Я. . .

139 Я не можу зупинити чи стати на перешкоді тим речам, які я роблю. Мене Щось веде, зі мною було так завжди, упродовж усього мого життя, і Воно завжди було правильним. Воно ніколи не говорило мені нічого, окрім того, що є у Біблії. Я не можу зупинити це. Я нічого не можу зробити з цим. Воно просто робиться, і все. І я певен, якщо я слухняний, там буде дехто такий, хто потребує цього. І я буду вірним. І в той День, я хочу, щоб, подібно як сказав великий Святий Павло: “Нема на моїх руках анічєї крові”. Угу. Я—я хочу говорити вам Правду. Не те, що я. . . Я люблю вас.

140 І якби у вас був малий синочок. . . Тож, подумай про це, жіночко, ти, яку я розпікав якийсь час тому, ви, сестри з обстриженими косами та усім іншим. Якби я. . . Якби ваш синочок сидів на вулиці, і

ви сказали б: “Синочку, любий, тобі краще зайти, любий. Може бути так, я не знаю, там біля тебе, можливо, їздитимуть машини”. Ти не любиш ту дитину. Це так. Ти вийдеш туди і або знімеш з нього шкіру, або змусиш його зайти. Це так. Ти любиш його.

141 Отак і з Євангелією. Бог любить тебе. “А ті, кого Він любить, Він карає та докоряє кожній дитині, що приходить до Нього”. Якщо ви нездатні витерпіти покарання, ви відходите та злоститеся щодо цього, в такому разі ви незаконнороджені діти, ви не є Божими дітьми. Тож пам’ятайте, це просто є Писання.

142 Отож, одне слово від Нього, одне слово значитиме більше, аніж те, що я міг би сказати за мільйон життів. Це Він. Ми знаємо Його обіцянку. Ми знаємо, що Він обіцяв вчинити. Отож, я не знаю, чи... було... ми з... .

143 Чи роздавав він картки ще раз? Чи роздавав ти сьогодні картки? Що там було? Літера Й, гаразд. Гаразд, щоб зекономити час, давайте просто почнемо з першого номеру. Отож, їх, мабуть, по всьому приміщенню. Літера Й, номер один.

144 І, отож, в нас була деяка сумбурність. Ми почали, одного разу, з *оцього* ось, затрималися більше, ніж треба, хтось ззаду, та спереду, та по боках, але вони в нас тут розкидані. Але всі люди, що приходять, щодня, мають шанс потрапити у молитовну чергу. Це не означає, що з тієї причини, що ви тут... .

145 Кому з вас, у цьому зібранні, відомо, що серед тих, хто сидить у залі, одержувало зцілення майже вдвічі більше по відношенню до тих, хто зцілювався отут? Авжеж, вам це відомо. Розумієте, молитовна картка — це просто лише щоб поставити людей тут, щоб Святий Дух зійшов поміж ними, бо ви звикли до такого порядку. Нам навіть необов’язково проводити це зараз. Ми можемо відставити молитовні картки.

146 Точно як ми й вчинили учора ввечері, ми не викликали молитовних карток учора ввечері. Святий Дух зійшов поміж тих, в кого не було молитовних карток. І я бачив багато речей, про які я нічого не сказав, бо я не знаю, чи так це, чи ні. Над ними досі є темність, і я просто залишив усе як є. Я не знав. Викликати їх — це не дасть жодної користі. Все, що Він каже, є правильним, тож слухайте, що Він каже.

147 Отож, ти сказав, там була Й? Й, номер один. Й, номер один, в кого молитовна картка, підніміть свою руку. Мабуть, ти помилився, сину; мабуть, то якась... О-о, я вибачаюся. О-о, там далеко ззаду під стіною. Підходьте сюди, леді. Вони—вони просто приносять ці картки — син, Брат Бордерз чи Біллі, хтось з них, перемішують ті картки у вас на очах, а потім дають вам вашу картку, яку ви захочете. Ми не знаємо, вони просто... На *оцій* може бути номер п’ять, а на *отій* буде номер сім, на *оцій* буде номер п’ятнадцять, а на *отій* номер дев’яносто п’ять, і ми не знаємо. І тоді, знову ж, коли я приходжу, я просто, щоб мені ляже на серце, звідти я й починаю, без огляду на те, де це буде. Я

просто... Якщо я скажу... Інколи я перелічу, скільки в одному ряду, та розділю це на кількість людей у цьому ряду, та беру результат. Розумієте? І, потім, якщо й не так, що ж, я просто... що перше прийде мені в голову, я називаю.

148 Номер один. Й, номер два. Номер два, номер три, номер чотири, номер п'ять, номер шість, сім, вісім, дев'ять, десять, нехай вони підходять, отак. Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять, десять. Добре. Отак от, підходьте просто... Чекайте—но, один пішов іншою дорогою. Я був... Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять. Це так. Отож, ось, ось він, десять. Гаразд.

149 Одинадцять, дванадцять, тринадцять, чотирнадцять, п'ятнадцять. Це іще п'ять. Один, два, три, чотири, п'ять. Добре, це добре.

150 Шістнадцять, сімнадцять, вісімнадцять, дев'ятнадцять, двадцять. Один, два, три, чотири. Я бачу тільки чотирьох. Двадцятий, чи відізвався двадцятий? Гаразд. Отож, ми не хочемо одразу піднімати надто багато. Отож, якщо ми закінчимо з цими, і ще буде досить рано, ми візьмемо ще кого—небудь. Ми не викликатимемо... Можливо, ми... .

151 Давайте—но спробуємо ще декількох. Давайте спробуємо ще п'ять. З двадцять першого по двадцять п'ятий, літера Й, нехай піднімуться, будь ласка. З двадцять першого по двадцять п'ятий. Один, два, три, там далеко ззаду, чотири. Один, два, три, чотири, а це п'ятий. Гаразд, отож, зупинимось на цьому. У черзі двадцять п'ять, і вони—вони вишиковуються там.

152 Зараз я збираюся попрохати вас про одну послугу. Чи не приділите ви мені вашу пильну... Вділіть Богові вашу пильну увагу, протягом наступних п'ятнадцяти—шістнадцяти хвилин. Чи зробите ви так? І чи зробите ви ось що — відкриєте своє серце? Отож, пам'ятайте, що я сказав. Не допустіть, щоб це скло з вас як з гуски вода, як у тій старій приказці. Не допустіть такого. Обміркуйте Це.

153 Якщо я скажу вам що—небудь таке, чого нема у Писанні та у обітницях на цю годину, ваш обов'язок — зустрітися з менеджером тут та прийти сказати мені про це. Це так. Я—я навчаю тільки тому, що є у Слові. І якщо я твердо дотримуюся того Слова, і якщо я кажу, що Воно є отаке, і Бог... Це є в Біблії. Якби Ангол Господній сказав мені дещо таке, чого нема у Біблії, то був би не Ангол Господній. Це так. Ніколи, не було жодного разу, щоб Він сказав мені що—небудь таке, чого нема в тому Слові, і ви мені свідки. Він ніколи не говорив нічого такого, з сотень тисяч і тисяч разів, і різними мовами світу, щоб Він хоч раз сказав що—небудь не так чи сказав що—небудь таке, що не справдилося б.

154 Послухайте. Спитайте менеджера та інших тут. Оце все, що ви бачите тут — це аматорський бік цього. Це так, браття? [Браття кажуть: "Саме так".—Ред.] Що ж, отам, і тут у приватному житті,

де Він каже: “Їдь до *оцього* місця, і побачиш *оце*. І станеться *оце* ось. І скажи *оце* отут, *отут* ось”. І так постійно, увесь час, розумієте, з року в рік. Народ у зібранні просто бачить дрібниці. Але, тепер, перебувайте у побожності.

155 Отож, чи всі у цій молитовній черзі, що стоять тут, незнайомі зі мною? Підніміть ваші руки, якщо так. Гаразд. Кому з тих, що там, відомо, що я нічого не знаю про вас? Підніміть вашу руку. Отож, поки. . . Дякую вам. Мені все одно, де ви знаходитеся, чи ви вгорі на балконі, ззаду біля стіни, *отут* ось, де б ви не були. Я збираюся. . .

156 Отож, це вам на добро. Це вам на користь. Розумієте, це вам на користь.

157 Мені подумалося, що то мій онучок говорив до мене в той момент, але то був не він. В мене тут десь знаходиться онучок, цього вечора, він зростом приблизно такий самий, і мені подумалося, що то малий Пол. Він усе казав, що прийде, стане на платформі, проповідуватиме за мене, а йому ще нема й двох років. Я думаю, той хлопчик шукає свою маму.

158 Тож пам’ятайте, я стараюся допомогти вам. Я. . . Бог знає це. Я стараюся допомогти вам, розумієте. Отож, дивіться, я хочу, щоб ви дістали користь, якщо Він зійде поміж нами.

159 Отож, подумайте про це: Особа Ісуса Христа, що діє в тілі, як Він і обіцяв, що Він вчинить при завершенні. Кому з вас відомо, що Він обіцяв це? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Точно як було там при Содомі, коли Ангол був обернений Своєю спиною, і. . . То був Бог. Чи вірите ви, що то був Бог? Хто вірить, що то був Бог? [“Амінь”.] Авжеж, це так. Біблія сказала, що це було так. І Він, Ісус посилався на це. Тепер, візьміть собі до уваги.

160 Тепер, ви, хто там без молитовної картки, я хочу, щоб ви зробили дещо для мене, де б ви не були. Тепер пам’ятайте, оці речі, пильнуйте, коли Він скаже вам, що вас уздоровлено, чи що Він скаже вам зробити. Пильнуйте, що Він скаже. Якщо Він просто говорить до вас, це є щоб підняти вашу віру. І тоді, коли ваша віра досягне певної точки, ви просто дотягніться та прийміть Бога. Це не я, бо Небесний Батько знає.

161 Я дивлюся на цю чергу тут, я не бачу жодної людини, яку я знаю. З усього зібрання я бачу тільки десь двоє чи троє людей, яких я знаю. І я не знаю, як, у цю хвилину, я можу сказати, вказати на одного. Я знаю, що декілька хвилин тому тут був Едмунд Уей. Мені здалося, що я бачив його, і я—я загубив. . .

162 Якщо я не помиляюся, я дійсно бачу того, кого я знаю, це один чоловік, та його дружина, та донечка, на прізвище Фрітцінгер, з Огайо. Чи так це, це ви, брате—Брате Фрітцінгер? Ви сидите в такий ніби як петлі, там, де. . . Це Брат та Сестра Фрітцінгер з Огайо, мої друзі.

163 І, крім цього, там ззаду сидить один. . . Я бачу тут збоку одного старого мужа, йому скоро виповниться дев’яносто два

роки, на прізвище Вілліам Даух. Він та його дружина. Вона медсестра. Вілліам Даух, в Огайо, мій дуже близький друг. В нього нещодавно, у дев'яностооднорічному віці, повністю відмовило серце, серцевий напад, і його дружина подзвонила мені, щоб зараз же приїжджав, він був уже при смерті. І по. . .

¹⁶⁴ Він був і є дуже близьким мені другом. Дорогою до нього, я хвилювався. І я зупинився, і одне з моїх коліс зіпсувалося, покришка просто відлітала цілими шматками, і я зайхав на станцію “Тексако”, заправився, і там вийшли, оглянули його. І я підняв очі, і я бачу, як Брат Даух йде через мою церкву, потискає мені руку. Я сказав: “Хвала Господеві”. І я поглянув у цей бік, і ось він іде вулицею, і потиснув мені руку. Я поїхав до нього.

¹⁶⁵ Я бачився з його лікарем, молодим євреєм, тобто, чоловіком середнього віку, євреєм. І я сказав: “Що з ним, лікарем?”

¹⁶⁶ Сказав: “В нього нема навіть теоретичного шансу”. Сказав: “Він під кисневим наметом”. Сказав: “Під ним він і помре”. Він сказав: “Пам’ятайте, йому дев’яносто один рік”.

Я сказав: “Так, добродію”.

¹⁶⁷ Сказав: “У нього повний параліч серця. Нічого вже не можна зробити”. Сказав: “Прийшов час відходити”.

¹⁶⁸ І я сказав: “Так, добродію. Але, ні, він не відійде. Ось і все”.

¹⁶⁹ Я увійшов, просунув свою руку під того намета. Я сказав: “Брате Даух, чи чуєш ти мене?” Він підняв очі на мене. Отож, насправді, в його прізвищі, він німець, Д-а-у-х, а я вимовляю це просто як Дау, отак. І я—і я просунув свою руку під намета, і я сказав: “Ти чуєш мене, Брате Дау?”

Він сказав: “Так”.

Я сказав: “Ти не відійдеш. Я вже бачив, що ти не відійдеш”.

¹⁷⁰ Тижнем пізніше був у своїй церкві, і хто підійшов до мене, пройшов через усю церкву, як не Брат Даух! Я виїхав з зібрання та подався через річку до однієї кав’ярні, щоб перекусити. І коли я вийшов з авто та йшов вулицею, ось іде Брат Даух, простягає руку. Ці видіння не помиляються.

¹⁷¹ І цей дев’яностооднорічний муж, їздить на кожне зібрання, був у Каліфорнії. Чи не піднімеш ти свою руку, Брате Даух, там з місця, щоб люди побачили зараз, що таке справжній вояк. Отут ось, сидить отут, бачите, дев’яностооднорічний, і їздить на кожне зібрання. Коли я у шкіні, він проїжджає сотні миль щодня, щоб послухати мою невеличку проповідь, і їде назад. Бог — “Вечірного часу з’явиться Світло”.

¹⁷² Я сказав, якось на днях я розмовляв з ним, я сказав: “Що я можу зробити для тебе, Брате Даух?”

¹⁷³ “Всього один запит, Брате Брангаме. Коли Він прийде, я хочу піти з Ним”.

174 Сказав: “Не турбуйся. Це вже ніхто не відніме. Точно”. Отож, цей чоловік прийшов, охрестився, о-о, прийшов та прийняв хрищення Духом Святим та все інше, просто чудовий слуга Христовий.

175 Тепер я збираюся попрохати усіх, перебувайте у глибокій пошані, дивіться ось сюди та моліться.

176 Тепер, кому з присутніх тут вчителів відомо, що Він нині є Первосвящеником, якого можна торкнутися відчуттями наших слабостей? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Що ж, якщо Він є той самий вчора, сьогодні та навіки і є тим самим Первосвящеником, Він діятиме так само. Єдине тільки, Він Своїм тілом перебуває на...на Престолі Божому. Хто знає це? [“Амінь”.] Ісус тілом перебуває на Престолі Божому. Але Він застосовує наше тіло, щоб Йому проявлятися через нього, точно як Він і обіцяв вчинити. “Справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також”.

Я попрошу вас посидіти тихо, бути у побожності, пильнувати, молитися.

177 Отож, Небесний Отче, я старався бути настільки побожним, наскільки мені відомо, як поводитися з цим. Отож, всього одне слово від Тебе зараз, Господи, і тоді нехай цей тихий негучний Голос пройде по цьому зібранню та скаже: “Це Я; не бійтеся”. Даруй це, Отче. І я віддаю себе Тобі, з Посланням, яке було проповідано цього вечора, з Твоїм Словом, якому належить підтвердитися. Ти не повинен робити це. Але Ти зробиш це, тобто, Ти дійсно робиш це, бо Ти обіцяв це зробити. Я молю, щоб Ти дарував це, в Ім'я Ісуса. Амінь.

178 І всі будьте дійсно побожні, просто дійсно побожні. Доброго дня, як у вас справи? Отож, я дам вам Писання, як ми йтимемо далі. Чи вчинить Господь це, я не знаю. Але пр-...І я проповідував отак, розумієте, це одне помазання. А оце ось інше помазання. То було просто благословіння. Оце ось, всього лише оце одне, просто висосує з тебе життя.

179 Отож, ця леді стоїть тут. Я ніколи в житті не бачив її. Ми з вами незнайомі? Я думаю, ви сказали, якось хвилину тому, що я не знаю вас. Бог знає вас. Він знає мене. Чи відомо вам, що, які ми стоїмо зараз тут, ми дамо відповідь за це в День Суду? [Сестра каже: “Амінь”.—Ред.] Ви свідомі цього? Ви знаєте, що те, що ми зараз чинимо, Бог спитає з нас там за це? Я просто сказав це навмисне. Отож, якщо Господь Ісус об'явить мені, що ви чините, що у вас у думках чи що-небудь таке, чи повірите ви цьому? Вам доведеться повірити цьому, чи не так? [“Амінь”.]

181 Чи будете ви вірити, ви, зібрання? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.]

181 Зараз у нас з вами точно як з тією жіночкою при криниці та нашим Господом — чоловік та жінка зустрічаються один з одним уперше. Розумієте? Отак от, зустріч на...Це Святого Івана, 4-й розділ. Отож, якщо Святий Дух скаже...Чи ви тут заради когось

іншого, чи ви хворі, чи це домашні проблеми, чи це проблеми з грошима, чим би це не було, я не маю жодного уявлення. Але Він має. Але Він може розрізнити думки, що у вас у серці. Він є Слово. Я не можу. Я людина. Ви трошки нервуєтеся, і ось чому я й роблю це, розумієте.

¹⁸² Це одна з ваших проблем — нервовість. Це так. І у вас також діабет, це іше одне, що з вами негаразд. Це так. Ускладнення, багато чого не в порядку. Чи так це? Якщо так, підніміть свою руку. Бачите? Чи вірите ви, що Він уздоровить вас? [Сестра каже: “Вірю”.—Ред.] Вірите? Отож, ваша нервовість спричинена вашим віком, але нині оце все залишить вас. І я вірю, що, вірою, ми підемо на Голгофу зробити переливання Крові.

¹⁸³ Отож, це в точності те, що чинив Він. Він сказав жіночці біля криниці, в чому лежала її проблема. В неї — що було надто багато чоловіків. Ваша ж — те, що. . . я думаю, то була нервовість, і у вас було ще дві чи три речі не в порядку. Це так, правильно? Це є те саме.

¹⁸⁴ Отож, коли Він прийшов до Симона, Він сказав йому, ким той був. Ви вірите, що Бог може сказати мені, як вас звати? Чи дасть це вам вірити більше? Дасть? Міссіс Стронг. . . [Сестра каже: “Стаут”.—Ред.] Стаут, чи вірите ви? Ідіть та вірте, і ви. . . Всьому цьому прийшов кінець. Амінь.

¹⁸⁵ Проходьте. Ви вірите? Я з вами незнайомий також. Я не знаю вас. Бог знає вас. Чи вірите ви, що Він може об’явити мені, що у вас за проблема? І якщо Він об’явить, тоді нехай благословен буде Господь Бог. Чи правдиво це? [Сестра каже: “Так, це є правдиво”.—Ред.] Отож, не—не потрібно хвилюватися, розумієте, це—це є Він — те, що ви відчуваєте. Гаразд. Ви також страждаєте від хвороби нервів, розлад нервової системи, і швидко знесилюєтеся. І ви страждаєте на хворобу сечового міхура, якісь негаразди з печінкою, і у вас анемія. Це так. У вас є дещо. . .

¹⁸⁶ Тут постійно з’являється якийсь чоловік. Чи вірите ви, що Бог може зцілити вас? [Сестра каже: “Так, я вірю”.—Ред.] І що зцілить вашого чоловіка теж, уздоровить його? Ви думаєте, тая хвороба шлунка піде геть, і з ним усе буде гаразд? Ось на що він страждає. Підіть, покладіть на нього свої руки, скажіть йому так, і це залишить його.

¹⁸⁷ Я з вами незнайомий. Господь Ісус знає нас обох, хіба не так? Чи вірите ви, що Бог може уздоровити вас? Якщо Господь Ісус об’явить мені ту річ, що. . . що ви. . . що у вас на серці, чи вірите ви, що Він уздоровить вас? У вас була якась хвороба. У вас хвороба жовчного міхура, це одне. І, потім, це спричинило появу виразок у вашому міхурі, але це те, що сказав ваш лікар. Отож, наступне є те, що це хочуть оперувати. Це в точності так. Це правда, хіба не так? Отож, чи вірите ви, що Він може обійтися без цього? Ви думаєте, ваша віра в Ньому? Отож, ви знаєте, що то не я роблю це. Ви вірите? Гаразд. Ідіть, і, як ви вірили, так і буде вам.

188 Ми незнайомі один з одним, я думаю. Господь Бог знає нас обох. Чи вірите ви, що Він є здатен об'явити мені ті речі, що допоможуть вам? [Сестра каже: “Так, я знаю це”.—Ред.] Ви, ви вірите, що Він об'явить. [“Певна річ”.] Я кажу... “Певна річ”, — це дуже добре. Це дуже хороше. Отож, у вас багато чого не в порядку, так багато ускладнень та іншого, і такий ніби кашель, і ви не можете позбутися цього. І ви дуже нервові. І—і це, це так.

189 Потім, у вас на серці є тягар, і цей тягар — він за когось, це ваш син. І в нього проблеми, якісь проблеми вдома. Він та його дружина, вони постійно сваряться та все таке інше...?.. І ви переживаєте за це. Це є правильно. Отож, вірте всім своїм серцем, і це все очиститься та зникне геть. Тепер вірте. Благословить вас Господь.

190 Доброго дня, добродію, як у вас справи? Я з вами незнайомий, і—і ви незнайомі зі мною. І, це—це починає... Ці видіння зараз, я бачу, здається, немовби увесь будинок наповнюється світлом, рухаються такі немовби як вихри. Бачите? Але чи вірите ви, що Господь Ісус зможе об'явити мені, заради чого ви стоїте тут? Ви вірите, що Він об'явить? І я вірю цьому також. Я просто промовляю до вас, щоб увійти в контакт з вашим духом, ось для чого саме я роблю це. Розумієте, я не знаю вас, тож вчинити це має хтось інший, а не я. Я повинен настільки повністю віддалитися від себе, що Він зробить це Сам. Ви розумієте?

191 Отож, одне — ви страждаєте на якусь жорстоку хворобу нервів, і ця хвороба нервів триває вже протягом певного часу. Це так. [Брат каже: “Це так”.—Ред.] І ця хвороба нервів стала причиною того, що у вас також підвищений кров'яний тиск. І у вас також був параліч. [“Це так”.] Саме так. Слушайте, ви або були проповідником, або ви є проповідником. [“Я проповідник”.] Отож, ви проповідник; я бачив вас за кафедрою. В такому разі майте віру в Бога, і ота нервовість полишить вас. Вона є у всіх служителів. З вами все буде гаразд. Вертайтеся за свою кафедру, та слухайтеся Бога, та будьте вірним тому Слову, Ісусу Христу.

192 Ви вірите, що ваша хвороба спини залишила вас, що сидите на стільці? Чи вірите ви цьому? [Сестра каже: “Так”.—Ред.] Гаразд, добродію, в такому разі просто йдіть далі, не зупиняйтеся, повторюйте: “Дякую Тобі, Господи”.

193 Проходьте, леді. Доброго дня, як у вас справи? Ви вірите, що я Його слуга? [Сестра каже: “Авжеж, вірю”.—Ред.] Добре. Чи вірите ви, що ота жіноча хвороба, хвороба жіночих органів залишить вас? [“Амінь”.] Вірите? Тоді ідіть, кажіть: “Дякую Тобі, Господи”.

194 Хвороба нирок, хвороба спини, у вас у спині. Чи вірите ви, що Бог зміцнить вас та уздоровить вас від цього? Ви вірите, що Він уздоровить вас? Гаразд, прийміть своє...?..

195 Проходьте, леді. Я з вами незнайомий. Якби я зовсім нічого не сказав вам, чи повірили б ви, що Присутність Бога знаходиться тут, щоб зілжити хворого? [Сестра каже: “Певна річ, я вірю

цьому”.—Ред.] Повірили б? Що ж, якщо ви вірите, ваша хвороба шлунка. . . Я вже сказав вам, бачите. Це—це зникло геть. Я сказав вам, розумієте. [“Дяка Богові! О-о, дякую Тобі, Ісусе”.]

196 Доброго дня, добродію, як у вас справи? Бог живе у серці. А ваше серце нещодавно заявило про себе з поганої сторони. Чи вірите ви, що Він виправить його? Ідіть як ішли та вірте цьому. Благословить вас Бог. Вірте; Він виправить його.

197 Ви нервові, через це у вас хворий шлунок, виразка шлунку. Після того, як поїсте, вона непокоїть вас. Ви вірите, що зараз оце все зникло геть? Підіть, візьміть собі чого—небудь поїсти.

198 Вам трохи важкувато підніматися, вас так сильно непокоїть спина. [Хворий каже: “Так, добродію”.—Ред.] Вона більше не буде непокоїти вас, якщо ви повірите цьому. Повірите? [“Так, добродію”.] Добре, ідіть, і нехай Господь Ісус зробить вас повністю здоровим.

199 Щодо чого ви так нервуетесь? Просто йдіть, кажіть: “Я не збираюся більше бути нервовим”, — і ви й не будете. Ідіть і вірте. Гарзд, добродію.

200 Проходьте, леді. Отож, ефіоплянка та білий чоловік, просто в точності, як і ті, що зустрілися того дня, Ісус. В них була сегрегація, як і на Півдні раніше було, але в нас більше нема цього. Ісус дав їм зрозуміти, що усі люди є Божим народом. Жодної різниці, розумієте, чи єврейка вона, чи самарянка.

201 Отож, якщо Бог не допоможе вам, дуже скоро той артрит зробить вас калікою. Але чи вірите ви, що Він допоможе вам, uzдоровить вас? Точно як зробила та жінка — ідіть як ішли та розповідайте своєму народові, які величні речі Бог вчинив для вас. Гарзд.

Отож, хірург готовий пустити в хід свій скальпель.

202 Одну хвилиночку. То була не та жінка. Отож, одну хвилиночку, зараз усі перебувайте в пошані. Це—це сатана, спробував щось вчинити. Ось воно що. Пухлина, пухлина, у вас обох. Це так. У вас пухлина, у неї пухлина, і той демон кличе на поміч до іншого. Але Святий Дух теж кличе. Кому ви збираєтеся вірити. Йому? Добре. Піднімайтеся з тієї розкладушки, леді. Піднімайтеся з тих нош. Вставайте звідти й вірте. Ідіть, вірте тепер Йому. Амінь.

203 Чи вірите ви? Все є можливим. Чи вірите ви? Як щодо вас, хто у зібранні? [Громада і ті, хто щойно зіслився, всі радіють.—Ред.]

204 Давайте—но зараз піднімемося на ноги. Зараз саме час зробити це. Нехай кожна людина. . . Благословить вас Бог. Нехай кожна людина підніметься зараз на ноги. Віддайте Богу хвалу. Підніміть свої руки.

205 Дякуємо Тобі, Господи Ісусе! Ми хвалимо Тебе за Твою величність та за Твоє зіцнення для хворих. [Громада радіє.—Ред.]

СВІДОЦТВО НА МОРІ UKR64-0307

(A Testimony On The Sea)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у неділю ввечері 7 березня 1964 року у храмі Соул Гарбор у Далласі, штат Техас, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом “Voice Of God Recordings”.

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2006 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org